

ישראל עושין ראונו של נמוס הופכין פניהם לבית על ידי נס. ומלא דכשהכרובים פניהם  
 איש אל אחיו הוא סימן להשראת שכינתו יתברך בחוכנו :  
 עוד נקדים מאי דאמרין בפ"ה דיומא ח"ל בשעה שנכנסו עכו"ם להיכל מלאו כרובים  
 דמעורין זה בזה הולילו אותם לשוק אמרו ישראל הללו שזכרתם ברכה וקללתם קללת  
 עוסקים בדברים הללו מיד הוללו שנאמר כל מכבדיה הולילו כי ראו ערותה ע"כ .  
 והדברים תמוהים דלון לך שעה שישראל אינם עושים ראונו של מקום ושהקב"ה יסלק  
 שכינתו מביניהם כאותה שעה שנכנסו עכו"ם להיכל וא"כ איך מלאו את הכרובים פניהם  
 איש אל אחיו וכבר עמדו על מצובה זו אצות העולם נוחי נפש. וכחב הריעב"א בשם  
 הרא"ם שנעשה להם נס לרעה כדי לגלות את ערותם :

ויש להסתפק מהא דאמרין בפ"ק דיומא עשרה נסים נעשו בבית המקדש אם נסים הללו  
 היו בהתורה אף בזמן שאין ישראל עושין ראונו של מקום או דלמא דלא נעשו נסים  
 הללו אלא בזמן שישראל עושין ראונו של מקום. והיה נראה דנסים הללו היו בהתורה  
 שהרי בגמרא הקשו ותו ליכא והא ח"ל לוי כו' מקום ארון אינו מן המדה ואמר רבינא  
 כרובין בנם היו עומדין כו' ואמאי לא הקשו דכרובים היו הופכין את פניהם איש אל  
 אחיו שהיה בנם והא חשיב נסו דבראי וכדאמרין פ"ה דיומא ח"ל קטינא בשעה שהיו  
 ישראל עולין לרגל היו מגלין להם הפרוכת ומראין להם הכרובים שהיו מעורין זה בזה כו'  
 וזה היה בנם דתחלת עמידתם היה פניהם אל הבית וכמ"ש הריעב"א אך חי אמרין  
 דעשרה נסים דחשיב היו בהתורה יתח דרך דכרובים לא היה בהתורה כי אם בזמן  
 שישראל עושין ראונו של מקום. הן אמת שראיתי לרש"י שכתב שמנביהין אותו ומוליאין  
 אותו לחוך ולפי זה לא דמי לחם הפנים לכרובים. שוב ראיתי להריעב"א פ"ג דיומא מהא  
 דאמרין התם הללו פתח מתעפשת שכתב וז"ל יש שפירשו דהא בזמן שלא היו עושין ראונו  
 של מקום ולא היה נס בלחם הפנים להיוחו חס כיום הלקחו ע"כ ודוק. ונחזור לענינו :

עוד נקדים מאי דאמרין במדרש מעולם לא זזה שכינה מישראל בשבתות וימים טובים  
 ואפילו בשבת של חול. והנה בפירוש מאי דקאמר ואפילו בשבת של חול. דלכאורה  
 אין לו מובן כהירגא דאדוני אבי זל"ה כה לי דבהיותו לומד אלל הרב מוהר"ר ר' זרחיה  
 גוטא ז"ל בא חכם אחד מן הנוצרים ושאל לו פירוש מאמר זה והרב תלמודי לתלמידיו אמר  
 להם שיעיינו זו. ואדוני אבי ז"ל אמר שאפשר שהכוונה היא על פי מה שאמרנו בגמרא  
 ההולך במדבר ואינו יודע מאי הוא יום שבת שמונה שש ימים ואח"כ שבת והשתא הכי  
 קאמר דאפי' ביום זה ששבת זה היום שאפשר שהוא חול גמור אפילו הכי לא זזה שכינה  
 מישראל כיון שמן הדיון חייב לשבות זו ולעשותו כשבת גמור. והרב ז"ל השיב לו ראה  
 דברין טובים ונכוחים וחדי קב"ה בפלפולא אך אמיתת הדברים הוא שיש תקירה בין  
 הראשונים ז"ל שהדבר ידוע אלל בעלי המחקר דמשכת לה דבמקום אחד יהיה ביום הששי  
 עדיין יום והוא חול גמור ובמקום אחר כבר נעשה היום והוא לילה והוא שבת וכן להפך  
 ביום השביעי משכת לה שבמקום אחד עדיין יום הוא והוא שבת גמור ובמקום אחר הוא  
 לילה והוא חול ועבדיה ופזרי יוכיחו. והנה אנתנו נאמין אמונה שלימה דכשם שאנחנו  
 מדבלין בין יום הששי ליום השביעי כך בשמים ממעל יש הבדלים והפרשים רבים בין יום  
 השביעי לשאר הימים, ומלבד מה שאמרנו רז"ל מעיני גיהנם ששבתין הרשעים ביום השביעי  
 ובהר שבטין עוד יש הבדלים רבים ודברים מופלאים בשמי השמים בין ימי החול ליום  
 שבת קדש כאשר מודע ליודעי חן. והנה יש לחקור על איזה מקום סומכים בשמים ממעל  
 והעלו שהמקום האמיתי לזה הוא ירושלים שהיא אמלעות העולם שנקרא עבור הארץ. ועל  
 זה אמרו ואפי' בשבת של חול כלומר שבמקום אחר הוא שבת וירושלים הוא חול אפי'  
 לא זזה שכינה מישראל אף שהוא חול לגבי ירושלים שהוא העיקר אלו דבריהם ז"ל, ואלו  
 ואלו דברי אלהים חיים. הכלל העולה דשבתות וימים טובים לא זזה שכינה מישראל .